

at minde om den Bemærkning, hvormed Flertallet i Kommissionen slutter sin Betænkning, og som lyder saaledes: „Over den Sum, som Danmark ved Øernes eventuelle Afstaaelse modtager, bør der disponeres ved særlig Lov. Vi ønsker, at en betydelig Del af denne Sum baandlægges i en Fond, hvis Renter skal finde Anvendelse til Fremme af dansk Erhvervsliv og Kulturvirksomhed udadtil, herunder ogsaa til midlertidige Understøttelser og andre humane Formaal paa Øerne, ligesom en Del af Beløbet bør anvendes til Styrkelse af Statens Reservecfond“. Det er mig bekendt, at et meget betydeligt Tal indenfor Kommissionen i høj Grad lægger Vægt paa de Ønsker, som her er udtalte, og jeg tror ogsaa med fuld Sikkerhed at vide, at i vide Kredse af den danske Befolkning lægger man ogsaa Vægt paa, at dette meget betydelige Beløb ikke uden videre sluges af den store Molok, Statskassen, og anvendes paa de aarlige Finanslove, men at dette Beløb ved særlig Lov kan forbeholdes at komme bestemte Formaal til gode i Medfør af særlig Lov, og da navnlig, at der ogsaa ved dette Beløb aabnes Mulighed herhjemme i Retning af at fremme et større Udsyn end det, vi hidtil har kendt, og dygtiggøre ikke mindst Ungdommen til at tage Arbejdet op ogsaa udenfor Danmarks Grænser, ikke mindst i de Landsdele udenfor selve Kongeriget, som endnu hører under den danske Krone, for derigennem at knytte dem fast og varigt til det øvrige Rige. Hvad vi dér har sagt, er ikke paa nogen Maade, hvad man muligvis kunde ledes til at tro ud fra den Afstandtagen, som enkelte Kommissionsmedlemmer har ønsket at gøre, Udtryk for noget, vi ubetinget bringer i Forslag, men for et Ønske, og jeg vilde sætte megen Pris paa og tror i saa Henseende at være i Overensstemmelse med Kommissionens Flertal, om man fra den høje Regerings Side ved denne Lejlighed maatte i hvert Fald antydningssvis faa en Oplysning om, hvorledes man indenfor Regeringen ser paa disse Ønsker, vi der har fremsat.

Dette betydelige Beløb, som altsaa ved Øernes Overdragelse vil indgaa til den danske Stat, gør det ogsaa muligt for os — og det maa, synes jeg, glæde enhver Dansk — at skilles fra Øerne og deres Befolkning, om jeg saa maa sige, paa rundhaandet Maade, saaledes at alle billige Krav og Ønsker kan imødekommes, ogsaa i Henseende til Erstatning ved Tab, der lides, og til Støtte i Tilfælde, hvor de nye Statsforhold vil bringe Vanskeligheder af pengelig Art. Ikke mindst bliver vi derigennem i Stand

til at hjælpe Befolkningen ud over den dybe Nød, der er fremkaldt ved den Orkan, der nylig har hjemsøgt Øerne. Jeg tror, at ved at skilles fra Øerne paa en saadan Maade vil Danmarks Minde bevares derude ganske sikkert paa en for os mere tiltalende Maade, end det vilde ske, hvis vi vedvarende beholdt dem, og den Stund saa alligevel kom, som efter min Overbevisning vilde komme, da vi maatte tage Afsked fra dem. Der er jo ikke nogen Dansk, der har været med i det Arbejde, der i denne Sag er gjort gennem de sidste Maaneder, der i og for sig har gjort det med Glæde. Der var en Mand, der forleden sagde til mig: det er jo ingen Sag at drage ud i denne Agitation som Salgsmodstander; thi de, der gør det, kan jo tage hele Begejstringen, hele Følelsesomraadet med sig, de kan ende deres Taler med et Leve. Vi andre er jo ganske afskaarne derfra, vi maa kun haabe paa, at den sunde Fornuft, det kolde Hoved og den klare Forstand maa sejre i denne Sag. Alligevel vil jeg have Lov til, inden jeg slutter, at sige, at heller ikke for os, der har arbejdet for Godkendelsen af denne Konvention, vil det være nogen Glædesdag, hverken naar Afgørelsen i dette Ting falder i Dag, eller endnu mindre, naar Flaget sænkes for sidste Gang derude. Det vil det selvfølgelig ikke være. Men vi ser det, der sker som et Resultat af den ubarmhjertige Nødvendigheds Lov, saaledes som Forholdene har udviklet sig i Verden gennem den sidste Menneskealder, saaledes som de merkantilt og militært har udviklet sig i de fjerne Egne, hvor vi hidtil har haft denne Besiddelse. Og saa vil jeg da blot til sidst udtale det Haab, at naar nu denne Beslutning finder dette høje Tings Billigelse, og naar den dermed følgende Overdragelse af Øerne til de nordamerikanske Fristater finder Sted, at da den Befolkning derude, som venter at finde sin Fremtids Lykke under det amerikanske Flag, ikke maa blive skuffet.

Dermed skal jeg anbefale Beslutningen om Konventionens Godkendelse til Vedtagelse i dette høje Ting.

Richelieu: Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa en Redegørelse for de Forhandlinger, der tidligere har været førte af forskellige Ministerier angaaende Salget af vore vestindiske Øer, saa meget mindre som der i Gaar blev gjort udførligt Rede derfor i det andet høje Ting. Jeg skal heller ikke opholde mig ved, hvad der har bevirket, at Salgsforslaget nu igen ligger for i dette Ting efter 14 Aars Forløb, men jeg skal tillade mig